

Nr 436.

Av herrar **Hage** och **Vennerström**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 182, med förslag till lag om ändring i vissa delar av lagen den 14 juni 1907 om nyttjanderätt till fast egendom m. m.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 120 föreslås, att § 11 i lagen om rätt till jakt fortfarande skall lyda så, att brukare av jord, i fall denna är utarrenderad, skall nyttja den jakt, som till jorden hör, där ej annorledes avtalas.

I § 6 däremot i samma lag föreslås, att arrendatorer och brukare av *statens* jord (kronotorpare, innehavare av kolonat m. fl.) skola ha rätt till jakt på den arrenderade marken — en del av nämnda arrendatorer ha för övrigt denna rätt ända sedan år 1912.

Då nu Kungl. Maj:t i proposition nr 182 framlagt förslag till en social arrendelag m. m., varigenom förhållandena mellan jordägare och arrendator äro avsedda att regleras under hänsynstagande till *sociala* synpunkter, synes det, som om det skulle vara riktigt, att i nämnda lag gäves uttryck åt den riktiga tanke, som kommit till synes i lagstiftningen angående upplåtande av jakträtten på *statens* mark. Med andra ord sagt, det förefaller som om det vore rimligt, att i nämnda förslag till arrendelagar upptoges någon bestämmelse därom, att rätten att jaga alltid skulle tillhöra arrendatorn på det arrenderade området.

En arrendelag av social struktur bör givetvis vara så utformad, att arrendatorn, så långt det är möjligt, lever under samma förhållanden — om man undantager skyldigheten att betala arrendet — som en jordbrukare med äganderätt. Då denne senare har jakträtt å den jord, han brukar, är det rimligt att samma rätt tillerkännes arrendatorn. Vid lagtima riksdagarna 1919—1921 väcktes också motioner, gående i denna riktning. *Jordbruksutskottet tillstyrkte också alla åren motionerna*. Men trots detta avslogos de.

Då emellertid denna fråga av ett stort antal medlemmar av riksdagen under flera år betraktats och fortfarande torde betraktas på det sättet, att man ansett och anser, att det är fullständigt orimligt att beröva en brukare av jorden, som är *arrendator*, den jakträtt, som den *självägande* jordbrukaren åtnjuter, och då denna fråga åtminstone för vissa delar av landet har en viss betydelse, må det tillåtas att här åter framföra frågan till riksdagens prövning.

Det hemställes alltså om sådana ändringar i Kungl. Maj:ts proposition nr 182, att bestämmelser om arrendators rätt till jakt å den arrenderade jorden fastslås (åtminstone vad det gäller jakt till husbehov). Skulle utskottet vid behandling av denna fråga finna, att en sådan ändring även nödvändiggör en ändring i förslaget till lag om rätt till jakt (Kungl. Maj:ts proposition nr 120) förväntas, att utskottet vidtager de åtgärder i nämnda hänseende, som kunna anses nödvändiga.

Det hemställes alltså,

att riksdagen måtte besluta sådana ändringar och tillägg i Kungl. Maj:ts proposition nr 182, att det för hela riket eller åtminstone evad det gäller Norrland och Dalarne stadgas, att "ej må arrendatorn förbjudas att (för husbehov) nyttja den jakt, som hör till den arrenderade jorden. Där i arrendeavtalet förbud i detta avseende stadgas, vare detta ogiltigt."

Stockholm den 23 mars 1927.

Ernst Hage.

Ivar Vennerström.